

Нѣколко дни подредъ пазачитѣ на болницата се опитваха да прогонатъ кучето. Но голѣмата му привързаностъ къмъ неговия господарь ги трогна най-последно, и тѣ го оставиха. Отъ тогава Сепъ стана любимецъ на всички. Нѣкои го съжалиха и се опитаха да го прибератъ у дома си, но той за нищо не искаше да напустне мѣстото си. Все гледаше къмъ вратата и чакаше.

Цѣли десетъ години Сепъ чакà предъ болничната врата своя господарь. И, кой знае, още колко щѣше да чака, ако преди нѣколко месеца не бѣше се разболѣлъ и умрѣлъ. Умрѣ съ погледъ, отправенъ къмъ вратата.

Всички плакаха за кучето като за човѣкъ. И го заровиха въ гроба на любимия му господарь.

Професоръ П. Петковъ

ЗА ЗДРАВЕТО НА МОЯ РОТЕНЪ КОМАНДИРЪ

Валѣше проливенъ дъждъ. Изъ селото не се мѣркаше жива душа. Всичко бѣ се изпокрило на сушина. Само на голѣмия селски площадъ се виждаха две каруци, запрегнати съ коне. Малкитѣ кончета, макаръ и заметнати съ чулове, бѣха измокрени цѣли. Каруцитѣ бѣха съ чергила. Изподъ тѣхъ се показваше сегисъ-тогисъ по единъ рунтавъ коженъ калпакъ. Личеше, че каруцаритѣ нетърпеливо поглеждаха, дали нѣма да мине нѣкой, та да го помолятъ за подслонъ.

По едно време точно срещу тѣхъ се зададе селянинъ. Той нито бързаше, нито се пазѣше отъ дъжда. Вървѣше спокойно, размахваше ръце да пази равновесие, защото стѣпваше несигурно по разкаляната земя. А поройниятъ дъждъ като че бѣ за него Божия благословия. Душата на тоя човѣкъ бѣ изпълнена съ радостно чувство, което ни най-малко не се помрачаваше отъ лошото време. Когато наближи каруцаритѣ, той не ги отмина мълчаливо, а пръвъ заговори:

— Вие хубаво сте се сврѣли подъ чергилата, но питате ли, какъ е на кончетата, като ги плещи тоя дъждъ, бре, юнаци?